

בש"פ 2345/22 - חסן מדאגמה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2345/22

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: חסן מדאגמה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע (השופט ע' כהן) בעמ"ת 63708-03-22
מיום 3.4.2022

בשם המבקש: עו"ד יוסי לין

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט ע' כהן) בעמ"ת 63708-03-22 מיום 3.4.2022 בה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בבאר-שבע (השופט י' בן דוד) במ"ת 36182-12-21 מיום 28.3.2022.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביחד עם אחר שורה ארוכה של מעשי גניבה וסחיטה נגד אדם מבוגר, נכה המתנייד בכיסא גלגלים. תחילה, בדיון שהתקיים ביום 28.12.2021 בבית משפט השלום הביע בא-כוחו של המבקש הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת מעצר אך ביקש שהמבקש ישוחרר לחלופת מעצר. לאחר שהוגש תסקיר מעצר וכן תסקיר מעצר משלים במסגרתם לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור המבקש לחלופה, הוגשה הודעה ביום 16.3.2020 מטעם בא-כוחו החדש של המבקש על "חילופי ייצוג", ובה ציין כי הוא יבקש לטעון בעניין קיומן של הראיות לכאורה בתיק. כך גם בדיון שהתקיים ביום 20.3.2022 ביקש בא-כוחו החדש של המבקש לטעון ביחס

לתשתית הראייתית הלכאורית עליה הסכים בא-כוחו הקודם.

2. ביום 28.3.2022 קבע בית משפט השלום כי אין מקום להיענות לבקשה. נקבע כי הבקשה להעלות טיעון בעניין קיומן של ראיות לכאורה במקרה זה מעלה חשש של שימוש לרעה בהליכי משפט במטרה להחזיר את הגלגל הדינוני לאחור. זאת בהתחשב בעיתוי הגשת הבקשה, לאחר ששירות המבחן שלל פעמיים את אפשרות שחרורו של המבקש לחלופה. יחד עם זאת, ולמען הסר כל ספק, בית המשפט מצא לנכון לעיין בחומר הראיות, וקבע מבלי לשמוע את טענות הצדדים כי הראיות שבתיק המתבססות על עדויות מפורטות המתייחסות ישירות למעשי המבקש (עדויות המתלונן וחברתו הקרובה) מקימות תשתית ראייתית לכאורית מספקת למעצרו של המבקש. כמו כן צוין כי קיומן של ראיות נוספות הקושרות את שותפו של המבקש למעשים ולאירועים נוספים אינו מעלה או מוריד, שעה שגם בכתב האישום קיימת הבחנה בין מעשי השניים וכי גם המשיבה ציינה כי חלקו של המבקש במעשים פחות דומיננטי מחלקו של שותפו. לפיכך, ולאחר שנמסר על ידי בא-כוח המבקש כי אין באפשרותו להציע חלופות מעצר נוספות, הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. על ההחלטה האמורה הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי במסגרתו הצביע על סתירות שונות אשר עולות לטענתו מהודעות המתלונן ועל הבעייתיות שבהודעת חברתו. עוד נטען כי בתיק ישנן עדויות נוספות השוללות את מעורבותו של המבקש במעשים. בעררו ביקש כי בית המשפט המחוזי יורה על החזרת הדיון לבית משפט השלום לדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה לאחר שתשמענה טענותיו, או שיורה על היעדר ראיות לכאורה באופן המצדיק את שחרורו של העורר ממעצרו.

4. ביום 3.4.2022 נדחה הערר. בית המשפט המחוזי קבע כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהכלל על פיו אין נאשם רשאי לחזור בו מהסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה. המבקש היה מיוזג, בא-כוחו השתתף במספר דיונים בעניין חלופת המעצר מבלי שהעלה טענה לעניין הראיות, כאשר גם בא-כוחו הנוכחי אינו טוען למעשה להיעדר ראיות לכאורה אלא לכל היותר לחולשה בראיות. נקבע כי בית משפט השלום נהג כהלכה כאשר מצא לנכון לבחון את התשתית הראייתית, גם מבלי לשמוע את טענות בא-כוח המבקש, תוך מציאת איזון בין האינטרסים השונים העומדים על הפרק.

5. מכאן לבקשה שלפני, במסגרתה טוען בא-כוח המבקש כי מתעוררת במקרה זה שאלה משפטית חשובה והיא האם רשאי בא-כוחו של נאשם לחזור בו מהסכמה לקיומן של ראיות לכאורה שניתנה על ידי בא-כוחו הקודם. עוד נטען כי הדרך בה נקט בית משפט השלום, לבחון את חומר הראיות בעצמו מבלי לשמוע את טענות הצדדים, הינה שגויה. בא-כוח המבקש חזר על טענותיו על פיהן החומר הראיות הלכאורי אינו יכול להקים סיכוי סביר להרשעת המבקש.

6. דין הבקשה להידחות. בקשת רשות לערור בהליך מעצר ניתנת רק במקרים חריגים בהם קיימת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת (ראו למשל לאחרונה: בש"פ 1632/22 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.3.2022); בש"פ 2093/22 אנאטו נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.3.2022); בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022)). חרף האצטלה העקרונית שמנסה המבקש לעטות על בקשתו, לא מצאתי כי מתעוררת בענייננו כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רחב או כי מתקיימות נסיבות חריגות אחרות המצדיקות מתן רשות ערעור. הלכה היא כי משנתן נאשם את הסכמתו לקיומן של

ראיות לכאורה, אין לאפשר לו לפתוח את הדיון מחדש עם החלפת ייצוגו מבלי שנתחדש דבר בחומר הראיות, אלא בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 8265/09 מדינת ישראל נ' אלמליח, פסקה 22 (28.10.2009); בש"פ 2942/13 עובדיה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2013); בש"פ 2196/15 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (6.4.2015); בש"פ 6083/14 אבו אלהווה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.9.2014); בש"פ 9049/17 אבו סיאם נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.11.2017)). המבקש לא הצביע על נסיבות חריגות כלשהן המצדיקות לאפשר לו לעשות כן. העובדה שבית משפט השלום לשם הסרת כל ספק בחן את חומר החקירה בהתייחס לשאלת קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, אינה מגלה כל עילה להתערבות. לא למותר לציין כי טענות המערער בדבר קיומן של סתירות שונות בהודעות שבחומר החקירה, הן מסוג הטענות שראויות להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת ההליך המעצר בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בניסן התשפ"ב (10.4.2022).

ש ו פ ט